

“Alemanya té el deute moral d'ajudar-nos”

El líder kurd
Jalal Talabani
parla sobre la imminent
intervenció militar
dels Estats Units
contra Saddam Hussein
i la por de la població
kurda per la possible
venjança del dirigent
iraquià.

Talabani, de seixanta-vuit anys, és llicenciat en dret, i com a fundador de la Unió Patriòtica del Kurdistan (UPK), és el dirigent més influent, juntament amb Massud Barsani, del Partit Democràtic del Kurdistan (PDK), del nord de l'Iraq. El líder kurd comanda ara i adés grups de combatents al Kurdistan iraquià; des de fa poc, però mira sobretot de perfil·lar-se com a diplomàtic i polític.

—Acaba de tornar no fa gaire temps de les negociacions amb els nord-americans a Frankfurt i amb els iranians a Teheran. Està decidit ara a fer la guerra a Saddam Hussein?

—Si depenguera de nosaltres, més que una guerra ens estimariem un canvi de govern que resultara d'un procés democràtic amb el suport de l'oposició iraquià. Però si, després de tot, els EUA engeguen un conflicte militar, nosaltres no el podem aturar. No poden parar-lo ni països com França o Alemanya.

—Tot i això, en les converses secretes que ha mantingut a Frankfurt amb la delegació nord-americana i la CIA, en què, de fet, també ha pres part Massud Barsani, sí que heu tractat, en concret, la vostra participació en un conflicte militar.

—Ja veurem què passa si arriba el cas i els americans intervenen a l'Iraq. Saddam és tan ximple que no seria gens estrany que atacara el Kurdistan iraquià. I és clar que, si això passa, nosaltres ens defensariem de valent i correspondriem amb un contraatac.

—La guerrilla que comanda ha demostrat ser ben aguerrida i tenir bones condicions per al combat, això és cert;

però l'armament militar és —cal dir-ho— bastant migrat i deficient. Com pensen afrontar una guerra així?

—Durant els atacs americans les tropes iraquiànes estaran tan atrafegades amb la defensa que difícilment podran marxar cap al Kurdistan. El règim iraquià no podrà mantenir-se gaire temps en el poder i s'enfonsarà en cosa de dies. Només hem d'anar amb compte per no fer cap provocació; no ens en podem permetre cap, ni tan sols verbal. Que no puga atacar-nos de cop i volta sota el pretext que l'hem provocat.

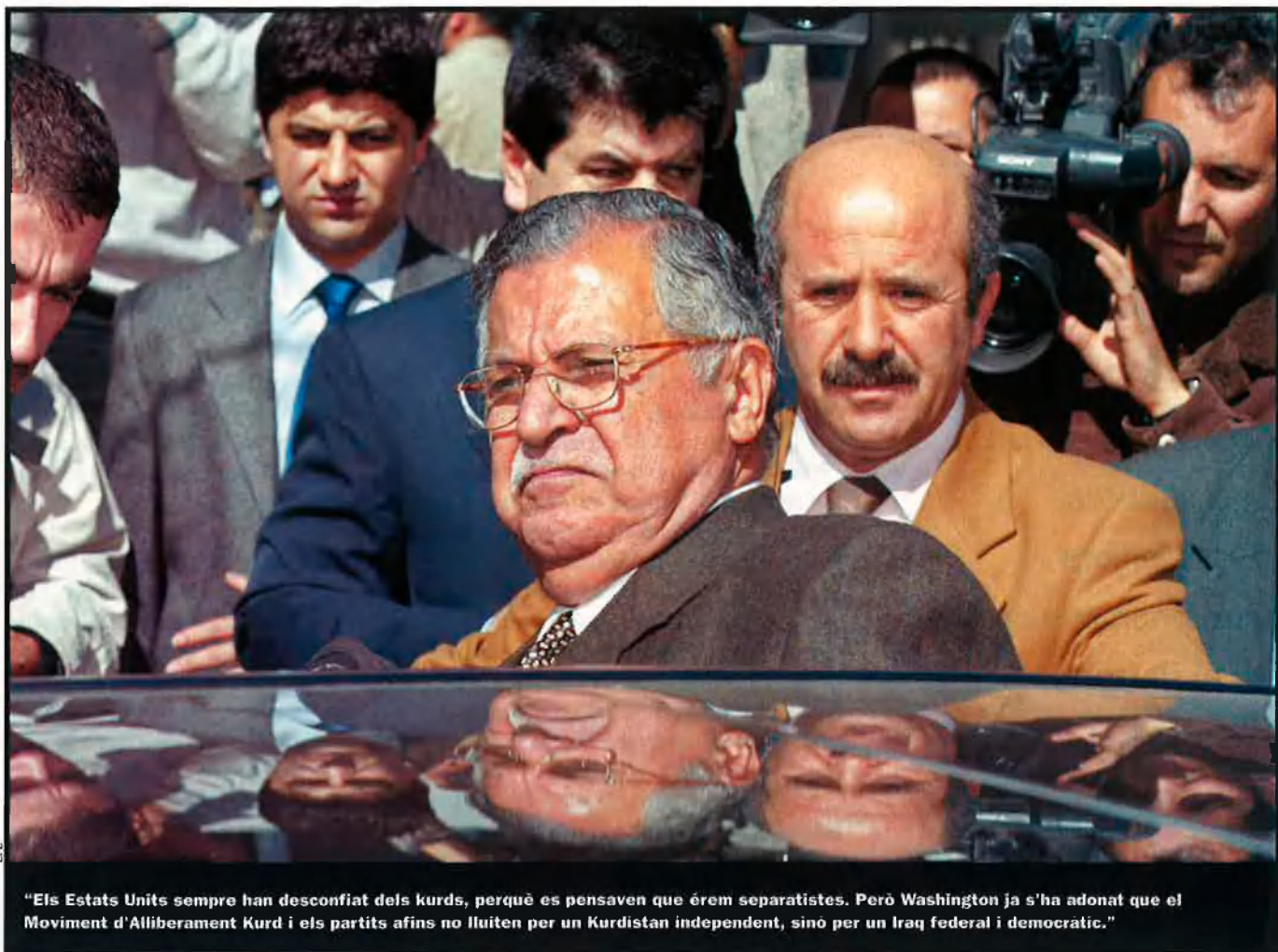
—Han demanat, en les converses, suport militar concret i real, com ara míssils de defensa antiaèria i antitanc?

—Mitjançant l'ambaixador alemany a Ankara, hem demanat, si és possible, que els experts en armes ABC (atòmiques, biològiques i químiques), que Alemanya ha enviat a Kuwait, pogueren venir al nostre territori. I és que, si es produïra un nou atac amb gasos tòxics en el transcurs de la guerra, vindria bé que els alemanys assumiren la tasca de protegir-nos. Al cap i a la fi, van ser empreses alemanyes les que van ajudar el règim iraquià a desenvolupar aquestes armes diabòliques. Alemanya, doncs, té el deute moral d'ajudar-nos.

—Ja en el passat els kurds s'han implicat sovint en moltes guerres empesos per falses expectatives i esperonats amb promeses que, després, han caigut en l'oblit. No tenen por que es torne a jugar amb el poble kurd?

—No prendrem part en cap guerra si no és que se'ns inclou en l'escenari d'un Iraq democràtic i federal.

—Els Estats Units no han presentat fins ara cap esborrany sobre el nou or-

"Els Estats Units sempre han desconfiat dels kurds, perquè es pensaven que érem separatistes. Però Washington ja s'ha adonat que el Moviment d'Alliberament Kurd i els partits afins no lluiten per un Kurdistan independent, sinó per un Iraq federal i democràtic."

dre al país després de la caiguda de Saddam. Hi veuen els kurds una oportunitat històrica?

—El Govern nord-americà ha canviat la seua política al Golf en tres punts cabdals. D'entrada, ja no pretén simplement un cop d'estat a l'Iraq. A més, mai no havia tingut en compte l'oposició iraquiana, mentre que ara reconeix tant el PDK com la UPK, així com també l'oposició xiïta. I abans els americans tenien sempre molta por dels xiïtes, perquè consideraven —sense raó— que eren aliats de l'Iran. Els xiïtes, però, representen la majoria dels àrabs a l'Iraq; pateixen una repressió brutal i volen gaudir per fi dels seus drets com a ciutadans en una democràcia parlamentària.

—L'actitud de Washington cap als kurds ha estat també força ambígua.

—Certament. També han desconfiat sempre dels kurds, perquè es pensa-

“Si els EUA enceten un conflicte militar, no el podem aturar. No poden parar-lo ni França ni Alemanya”

ven que érem separatistes. Però Washington ja s'ha adonat que el Moviment d'Alliberament Kurd i els partits afins no lluiten per un Kurdistan independent, sinó per un Iraq federal i democràtic.

—Una guerra també oferiria als kurds la possibilitat de reconquerir la regió al voltant de Kirkuk, un territori que, ric en recursos, gràcies als terrenys petrolífers, ha estat sotmès per Saddam a un intens procés d'arabització.

—Kirkuk pertanyia ja en temps de l'imperi otomà a una província o *wilajet* predominantment kurda. Kirkuk forma part del Kurdistan, i això

no canviarà en el futur. La política de neteja ètnica haurà d'acabar. Tot just fem fora la dictadura de Bagdad, convocarem un referèndum perquè la població s'expressi.

—I dels àrabs que hi foren desplaçats forçosament per colonitzar la regió, què se'n farà?

—Ací, els inversors i els hostes àrabs seran sempre benvinguts; ara bé, els ocupants àrabs, evidentment no.

Carolin Emcke

© Der Spiegel-EL TEMPS

Traducció: Joan Martínez Terrones